

Кіровоградська районна
БІБЛІОТЕКА
Читальний зал
Пролетарі всіх країн, єднайтеся!
Ім. Н. К. Кр.

МОЛОДІЙ КОМУНІЗМ

ІМ. ДІДЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII № 96 (796). НЕДІЛЯ, 13 СЕРПНЯ 1967 Р. Ціна 2 коп.

«СПОРТИВНА ДОБЛЕСТЬ»

ЦК ВЛКСМ установив почесний знак Ленінського комсомолу «Спортивна доблесть». Цим знаком нагороджуватимуться за мужність, стійкість, волю до перемоги видатні радянські спортсмени, які гідно захистили честь Батьківщини. Почесний знак вручатиметься щороку в день народження Ленінського комсомолу 29 жовтня в Московському палаці спорту на урочистих зборах комсомольського і фізкультурного активу. Імена володарів знака заноситимуться в Книгу пошани Центрального Комітету Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді (ТАРС).

**ВІТАЄМО З СВЯТОМ,
БУДІВЕЛЬНИКИ!**

У Президії Верховної Ради СРСР

За відмінне освоєння авіаційної техніки, високу майстерність, продемонстровану на авіаційному параді, проведеному 9 липня 1967 року на ознаменування 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, Президія Верховної Ради СРСР Указом від 10 серпня 1967 року нагородила орденами і медалями СРСР 965 льотчиків, штурманів, парашутистів, десантників, інженерів, техніків та інших спеціалістів Збройних Сил, цивільної авіації, авіаційної промисловості і ДТСААФ.

Орденом Червоного Прапора нагороджено 15 чоловік, орденом Трудового Червоного Прапора — 10, орденом Червоної Зірки — 478, орденом «Знак пошани» — 136, медаллю «За відвагу» — 51, медаллю «За бойові заслуги» — 171, медаллю «За трудову доблесть» — 54 і медаллю «За трудову відзнаку» — 50 чоловік.

КИТАЙСЬКІ ВЛАСТІ ПРОДОВЖУЮТЬ ПРОВОКАЦІЇ

11 серпня в МЗС СРСР тимчасовому повіреному в справах КНР у Радянському Союзі було вручено ноту такого змісту:

«Китайські власті на грубе порушення загальнозвизнаних норм міжнародного права, чинячи сваволлю і беззаконня, затримали в порту Дальній Радянський пароплав «Свирск», 11 серпня захопили капітана судна тов. Коржова.

Того ж дня біля борту пароплава «Свирск» було зібрано тисячний натовп китайських громадян, значна частина яких вдерлась на його борт і намагалася вчинити фізичне насильство над членами екіпажу паро-

плава. Розгнущдані хулігани списали і обклеїли пароплав брудними лозунгами, що містять погрози і образи на адресу радянської держави та її народу.

Радянський уряд заявляє рішучий протест урядозі КНР проти цих дій щодо радянського судна «Свирск» та його екіпажу, вимагає негайно звільнити капітана тов. Коржова, забезпечити безперешкодний вихід судна з порту, а також притягнути до суворої відповідальності осіб, винних у допущеній сваволі.

Вся відповідальність за цю нову провокацію лягає на китайську сторону».

Новини

ЕЛЕКТРОВОЗИ З ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНИ

Вичікуючи, машиністи стояли біля депо. — Ідуть!

Всі повернули голови в бік станції. Звідти наближались чехословацькі електровози. Вишневого кольору, вони виділялись серед зелених вітчизняних, наче ягоди між листям.

Загомоніли залізничники:

— Ніби не гірші наших.

— Скоріше б поспробувати їх у роботі.

... Зараз машиністи Знам'янського локомотивного депо вивчають техніку братньої Чехословаччини. В новостворені локомотивні бригади ввійшли і молоді залізничники. Одним з перших у них зарахували Віктора Носова та Олександра Петрова.

Поки що надійшло п'ять таких електровозів. Скоро прибудуть нові партії машин. Ними транспортники водитимуть пасажирські поїзди від станції Знам'янка до Києва та в інших напрямках.

13 мільйонів НОВО- СЕЛЬ- ЦІВ

«ОДНА з найважливіших проблем у нашій країні — задоволення потреб населення у впорядкованому житлі. КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ І РАДЯНСЬКИЙ УРЯД вживають ЕНЕРГИЙНИХ ЗАХОДІВ, ЩОБ РОЗВ'ЯЗАТИ ЦЕ ЗАВДАННЯ. ЗА МАСШТАБАМИ І ТЕМПАМИ ЖИТЛОВОГО БУДІВНИЦТВА НАША КРАЇНА СТОЇТЬ НА ОДНОМУ з перших місць у світі. ЩОРОКУ НОВОСІЛЛЯ СПРАВЛЯЮТЬ 10—11 МЛН. РАДЯНСЬКИХ ЛЮДЕЙ, ЗА ОСТАННІ 10 РОКІВ МАЙЖЕ ПОЛОВИНА ВСІХ ЖИТЕЛІВ КРАЇНИ ВІХАЛА У НОВІ КВАРТИРИ І БУДИНКИ АБО ПОЛІПШИЛА СВОЇ ЖИТЛОВІ УМОВИ.»

(З Тез ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції»).

Люди старшого покоління, які пам'ятають дореволюційну Росію, добре знають, в яких умовах жив тоді трудовий люд. Більшість робітничих сімей тулилася в сирих і холодних підвалах, комірках, землянках, займала кутки в казармах, що належали фабрикантам. Статистика свідчить, що в 1908 році близько 70 процентів одиноких робітників Петербурга наймали койку на двох, близько 43 процентів сімейних мали на всю сім'ю одну койку або куток. Царська Росія займала одно з останніх місць серед країн Європи, щодо житлової площі, яка припадала на душу населення. Молодій Радянській державі довело-

ся вже у двадцятих і тридцятих роках розгорнути планомірну забудову новими будинками цілих районів, насамперед у великих промислових центрах, де нестача житла відчувалась особливо гостро.

Житлове питання набрало ще більшої гостроти після того, як гітлерівські окупанти в 1941—1945 роках спалили на території СРСР 1710 міст і селищ, повністю або частково знищили близько сорока мільйонів квадратних метрів житлової площі, залишивши без притулку близько 25 мільйонів радянських громадян. (Закінчення на 2-й стор.)

Сплески сміху несуться з балкона на балкон. То дівчата-штукатури з бригади Валентини Яголи третього будівельного управління тресту «Кіровоградвуглебуд», закінчивши роботу, милуються своєю Олександрією, вулицею Жовтневою. Жовтнева, як і все місто, багата обновами. Ось незабаром ще п'ять 70-квартирних будинків приймуть нових мешканців — робітників гірничорудного комбінату.

Фото В. КОВПАКА.

13 МІЛЬЙОНІВ НОВОСЕЛЬЦІВ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Потрібні були величезні зусилля, щоб розселити ці мільйони сімей, а потім часті поліпшувати житлові умови всього населення країни. Вже в 1957 році на кожну тисячу жителів в СРСР було збудовано 10,6 квартири — у півтора з лишком разів більше, ніж у США, Англії або Франції. За семиріччя, яке завершилося 1965 роком, у містах і робітничих селищах було збудовано 550 мільйонів

квадратних метрів житлової площі — приблизно стільки, скільки її здали в експлуатацію за всі попередні роки Радянської влади. Житловий фонд міст збільшився порівняно з довоєнним, 1940 роком майже в три рази.

У нинішньому п'ятиріччі передбачено збудувати ще 480 мільйонів квадратних метрів житлової площі — на 87 мільйонів більше, ніж за попередні п'ять років.

Але й після виконання п'ятирічної програми житлову проблему з порядку денного ще не буде знято. І це зрозуміло: населення зростає. Кожна сім'я хоче мати окрему квартиру з електрикою і газом, гарячим водопостачанням, центральним опаленням та іншими вигодами.

Радянська держава поставила житлове будівництво на індустріальну основу. Створено потужні будівельні організації, діє широка сітка домобудівних комбінатів. В усіх містах країни і в сільській місцевості широко розгортається великоблокове спорудження будинків.

Нинішній ювілейний рік відзначається в СРСР рекордним числом новосіль: ще тринадцять мільйонів радянських громадян переїдуть у нові квартири.

(РАТАУ).

● Радянський Союз займає перше місце в світі по обсягу промислового, сільськогосподарського й залізничного будівництва.

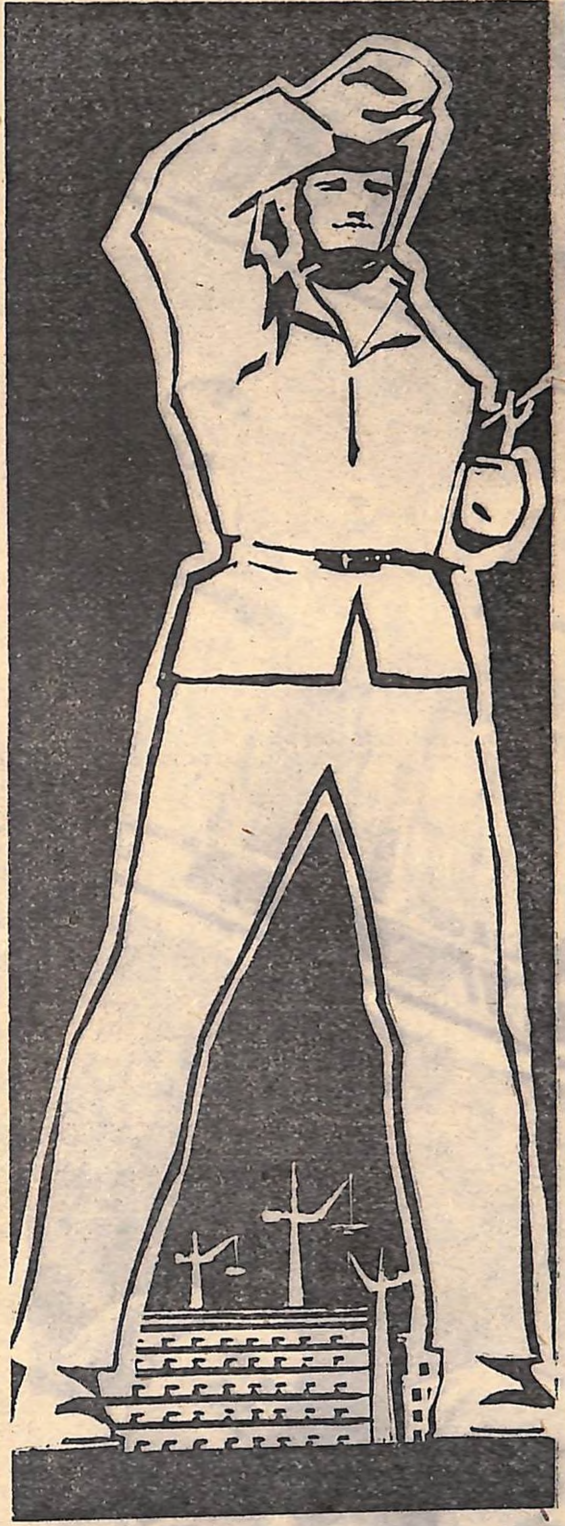
● За добу в нас у середньому виконуються понад 20 мільйонів кубометрів земляних робіт, укладається більш як 100 мільйонів штук цегли, монтується близько 200 тисяч кубометрів збірних бетонних і залізобетонних конструкцій та трубопроводів.

ЦИФРИ І ФАКТИ

● У середньому кожний день вводиться в експлуатацію понад 5 тисяч впорядкованих квартир і більше тисячі будинків у колгоспах.

● Радянський Союз займає перше місце в світі по виробництву цементу, виконаного скла, азбесту, азбестоцементних листів і будівельного вапна.

(ТАРС).

Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

ХВИЛЮВАВСЯ. Йому, молодому комуністу, запропонували очолити колгоспну бригаду будівельників. Згодився.

— Хочу, щоб наше старе село помолоділо...

За пропозицією Леоніда Васютинського тієї ж весни на околиці села Грушки було розпочато будівництво двох рядів житлових будинків. На новій вулиці мали поселитись восени молоді сім'ї хліборобів з колгоспу імені Шевченка. Везли сюди артільні автомашини камінь, цеглу, ліс, шифер. Поспішали майстри П. Шпак, С. Кравець, С. Міщенко, М. Бойко, В. Маковійчук. А в жовтні двадцять колгоспних сімей справили новосілля.

„Хочу, щоб село молоділо...“

Бригада Леоніда взялася за реставрацію сільського Палацу культури, старих будинків, за будівництво містечок для тваринників та механізаторів. З ініціативи молодого комуніста старі господарські приміщення в центрі села були знесені, на околиці з'явилися чотирирядні корівники, кормоцех, свинарники, телятник. Трохи далі між брамами струнких ясенів умільці спорудили будинок механізатора, велику типову майстерню. Над ставом виріс колгоспний млин...

...Леонід простує вулицями рідного села. Навстріч йому посміхаються широкими вікнами середня школа, сільський клуб, магазин, колгоспна поліклініка, кафе, лазня. Все те споруджено руками майстрів з бригади, яку він очолює. Більше половини хліборобів села за останні чотири роки поселились у будинках, зведених сільськими майстрами.

В. СТЕРНЯК.

Ульяновський район.

ДЗВЕНИТЬ фарфоровою цегла. Сріблястими пташками тріпочуть кельми в засмаглих руках будівельників. Натужно гудуть самоскиди. Над об'єктом котиться велике оранжове сонце.

— Зоя! Підкинь цегли!

— Хлопці, натягніть шнур!

— Майна!

Біля рогу кладки з виском у руці стоїть муляр. Вигорілі на сонці брови життєвими колосками насуваються на очі. Це Анатолій Сокурєнко.

— Толю, немає панелей.

І молодий бригадир біжить дзвонити на бетонний завод. Повертається.

— Толю, як же будемо виставляти риштовки? Одні тесля на всю бригаду.

— Впораємося.

Звісно, йому легко впоратись. Адже він володіє спеціальністю муляра, тесляра, бетонника, монтажника і покрівельника. Хоч йому тільки двадцять сім, до нього за порадою звертаються і літні досвідчені будівельники. Візують хлопці блискучими розшивками червоні стіни і...

Б'ють у скроні хвилі Чорного моря. Нелегка служба в сигнальника. Всім своїм єством він ловить кожен підозрілий звук.

— Матрос Сокурєнко!

— Єсть!

Б'ють у скроні холодні морські хвилі і виносять на своїх блискучих раменах минулі неспокійні роки...

— Хлопці! Привезли розчин!

— Василю, зачалою шнур!

Котиться по небу оранжове сонце, на низуючи прозорі хмари на шпичі променів. Виліскують коричневі спини, пашать розчервонілі обличчя.

— Товариство, шабаш! Обід!

Ростуть стіни майбутнього гаража на автобазі «Кіровоградсільгоспбуду», де

ПРАВОФЛАНГОВІ ПРОФЕСІЇ

Щасливого плавання!

працюють хлопці Анатолія Сокурєнко. Молодий бригадир охоче розповідає про свою бригаду, згадує колишніх учнів. Постає в спогадах хлопчача постать Віктора Малокова, якого навчив тримати в руках кельму і цеглину. А Віктор Калниченко тепер уже сам очолює бригаду мулярів.

1964 рік. Москва. Анатолій разом з бригадою Белкіна приїхав сюди перейняти досвід столичних будівельників і набути професію покрівельника. Висотні підйомні крани, блоки. Все це надовго запам'яталося кіровоградцю.

В бригадіра на чолі прорізуються зморшки. Про що він мріє? Можливо, про вступні екзамени до будівельного технікуму. А може, про вступ до університету марксизму-ленізму. Парторг будуправління Болдін І. Н. обіцяв допомоги. Багато клопоту в молодого комуніста. Завтра засідання товариського суду. На післязавтра треба підготувати бесіду про міжнародне становище. Адже він агітатор. А тут ще халепка: дійсно, не вистачає теслярів у бригаді...

Пливуть високі риштовання, мов ажурні папоплавці. І капітаном на них — комуніст Анатолій Сокурєнко. Щасливого плавання, Анатолію!

В. ГОНЧАРЕНКО.

м. Кіровоград,
трест «Кіровоградсільгоспбуд».

Фото М. ЧЕРКАЄВА.

Бригада Маврицина — найкраща

П'ятнадцять комсомольсько-молодіжних бригад тресту «Кіровоградпромбуд» змагалися протягом кількох місяців за передсвятковий вимпел переможця.

І ось комітет комсомолу тресту підвів підсумки змагання юних будівельників. Перехідний ювілейний вимпел переможця вручено колекти-

ву штукатурів БУ-1 Івана Маврицина. Юнаки та дівчата цієї бригади місячні завдання виконували на 120—127 процентів. Якість усіх робіт відмінна. Друге місце присуджено бригаді штукатурів Валентини Соколової. Третє місце виграли муляри бригади Григорія Другаля.

Тривало змагання по

професіях. Кращими визнано маляра Зіну Бондаренко, бетонницю Марію Новицьку, столаря Івана Друзя, штукатура Лідію Савенку, муляра Василя Кротенка.

Л. БАЛЮК,
секретар комітету комсомолу тресту «Кіровоградпромбуд».

„Червоний каменотес“

Річка Чорний Ташлик раз у раз накопчується на гранітні береги. Скелі стоять тут мовчазні, величні. Оксамит моху робить їх надзвичайно мальовничими...

Тут, за сім кілометрів від Новоукраїнки, де не копни — камінь. Старожили цих місць розповідають, що, коли пробивали свердловину для колодязя, то навіть на двадцятиметровій глибині не змогли прощити кам'яного пласта.

Граніт з-над Чорного Ташлика відзначається високими будівельними якостями, в багатьох місцях він іде, увіваючи працю творців-каменотесів.

Новоукраїнська дільниця Капустинського кар'єру управління, крім виробництва щебеню і буту, виготовляє кам'яні плити різної конфігурації. Та легко сказати — конфігурації. Це ж камінь. Спробуй відколоти зайвину — безповоротно зіпсуєш матеріал.

Кар'єр на дільниці — велика кам'яна чаша, на дні якої вибухи підричників чергуються з тріском від-

бійних молотків. Граніт крається тут, як хлібний коровай.

В руках Павла Ніколаєнка пневматичний молоток один за другим робить бури — спеціальні отвори для кунерів — залізних клінів. Тепер парничкові — Миколі Максимову залишається забити кліни, і камінь трісне, як достиглий кавун. Заготовку доставлять у каменотесну бригаду, там чекає на неї дальша обробка.

Мені доводилось бувати в цьому кар'єрі, здавна названому за кольором його граніту «Червоним каменотесом». І перший звук, що вловило тоді свіже вухо, — клепання.

— А скоро молоток хіба що в музей здамо, — каже начальник дільниці Михайло Стрельченко. — На службу каменярм прийде термічний інструмент. Придивіться до роботи Володимира Романеску.

Над брилою в кілька сот кілограмів схилився робітник. Що можна зробити з нею? Та ось заскреготав скар-

пель — каменерізний інструмент, — і на граніті з'явилась рівна смуга. Тепер треба зробити «стрижку» — зняти лишок.

Висока температура змушує камінь поступатися міцністю, а зміла рука впевнено креслить контур майбутнього блока. Далі роблять насічку на гранітній поверхні. Тепер блок можна шліфувати або й так використовувати в будівництві.

Люди тут працюють життєрадісні, бадьорі, робота у них спориться. Тільки-но виконали замовлення лейнградців, як уже площа майже в півкватдратних кілометра завалена блоками на оздоблення будинку громадських організацій, що будується у нас, в Кіровограді.

— Каменотес не завжди бачить кінець своєї роботи, — розповідає Михайло Стрельченко, — більшість нашої продукції йде до інших міст. Виготовим за кресленнями — і в добру путь!

Справді, діапазон «прописки» новоукраїнського каменю досить широкий: набережна Неви в Ленінграді, Палац спорту в Лужниках, центральний вхід у Московський дитячий універмаг, привокзальна площа у Сімферополі, житлові корпуси в Києві, пам'ятник Невідомому солдату біля Кремля...

Доколі кінотеатрів «Мир», «Комсомолець», будинків нашого міста, що на розі вулиць Карла Маркса і Шевченка, облицьовані гранітними блоками. Вони однаково гарні і в проміннях липневого сонця, і в паморозі січневого ранку. Виготовили їх умільці-каменотеси з Новоукраїнської дільниці Капустинського кар'єру управління.

Коли я проходжу біля цих споруд, мені здається: вся нелегка робота каменотесів — це рукотворна квітка, що вінчає красу наших міст.

В. МАМОТЕНКО,
заступник керуючого трестом «Кіровоградпромбуд».

МЕХАНІЗАТОР — ДІВЧАТ ПРОФЕСІЯ

У ГРУПІ колгоспників — вродлива смаглянка в робочій спеціалі. Вона читає друзям газету. А літній хлібороб мені каже:

— То Олена Щабельська, трактористка наша, медалістка, перша дівчина в селі Жакчику, Гайворонського району. А нині Олена Щабельська — інженер. Працюючи трактористкою, вчилася заочно в сільськогосподарській академії...

Про неї згадала, як стрілася в радгоспі «Інгульський» з Діною Драгомощенко, молодою робітницею. Два роки тому вона успішно закінчила середню школу. Окрім атестата зрілості, в якому самі п'ятірки та четвірки, отримала механізаторське посвідчення. Тепер Діна однією з перших на Устинівщині виявила

Шура їде до Бобринця

бажання поїхати вчитись у Бобринецьке профтехучилище, щоб ще краще знати сільськогосподарські машини, щоб сповна використати свої знання. Комсомолка мріє не лише працювати на тракторі чи комбайні. Вона сподівається навчатися після училища механізаторської професії молодших своїх друзів, учнів рідної школи.

Серед тих, хто їхати ме ось-ось до Бобринця, — краща ланкова колгоспу імені Кірова Олександр Нетес.

— Мені хочеться, — каже дівчина, — самій проїхатися рідною нивою за кермом трактора, зробити її ще урожайнішою, ще багатшою...

Почувши, що Шура вирішила стати трактористкою, замислилася над своєю долею і її односельчанка Галя Ковач. Ця комсомолка прагне працювати на тваринницькій фермі майстром-наладчиком доїльних механізмів...

Степівчанок, які хочуть стати ангелічками, з кожним днем збільшується. Таких у нашому районі вже тринадцять. Дівчата знають про хороші діла своїх землячок Олени Ясюк, трактористки з радгоспу «Устинівський», Марії Дриги з колгоспу імені Куйбішева, Наталії Годорожі з колгоспу імені Петровського, Зої Бузько з Сагайдацької птахофабрики — випускниці Бобринецького профтехучилища.

Дівчат кличе широкополий степ, заквітчаний лшеничним колосом і стрічками лісосмуг. В далеч їх манить несласка молодість і завидна доля.

М. ПАСНИЧЕНКО, секретар Устинівського РК ЛКСМУ.

ДІВЧАТ З КРАЇНИ МУЖНОСТІ

Ю. МОТОРНИЙ

(Продовження. Початок в газетах за 16, 21, 23, 26 липня та 9 і 11 серпня).

ФЕДЯ — УРУГВАЙСЬКИЙ КОМСОМОЛЕЦЬ

Серпень 1942 року для Чернігівського з'єднання був чи не найтяжчим за всю війну. Німецькі каральні загони і військові підрозділи не давали спокою. Щоб уникнути невідомих боїв, командування виводило партизанські загони з Чернігівщини в Білорусію. Але й там против-

ник не припиняє переслідувань. Народ стомився до неможливості. У з'єднанні нараховувалося більше ста поранених.

Треба було подумати і про зимовий табір, дати перепочинок всьому особовому складові, влаштувати прийом літаків з Великої землі. Підпільний обком вирішує вивести з'єднання в Клетнянські ліси Орловської області.

23 серпня табір опустів. Тільки невеличка група людей зібралася біля однієї землянки.

— Ну, скільки нас тут є, товариші? — звернувся Балицький до партизанів.

Усі стрепенулися. Хтось назвав цифру тридцять один.

— Нічого собі, добра армія, з такою армією можна ворога бити. А патронів скільки маємо? — Двісті на гвинтівку, дві тисячі на кулемет, — майже хором відповіли партизани.

— Вистачить на перші дні роботи, а там битимемо ворога і поповнимо свої запаси. А тепер підемо шукати місця для постійного проживання.

Вивіши з'єднання на

Орловщину, підпільний обком у районі Чечерських та Злинківських лісів залишив групу Балицького. Завдання групи — відвести увагу противника від основних сил і завдати удару по комунікаціях Гомельського трикутника залізниць. У цьому районі діяв й невелика група під керівництвом Феді Кравченка. Балицький домовився з її командиром про спільні дії.

Обстановка була дуже складною. Гітлерівці шукали сліди зниклого з'єднання. Квартали лісу прочісувалися каральними загонами. Група Кравченка, відмінно знаючи місцевість, своєчасно застерігала від небезпеки, допомагала знайти безпечні місця при переходах.

Група диверсантів у складі командира Олексія Коробіцина, його заступника Федора Кравченка, радиста і двох німецьких перебіжчиків висадилася в ворожому тилу поблизу Гомеля у травні 1942 року. Тут, в Чечерських лісах, її спіткали перші невдачі. Власне, вони почалися ще при висадці: парашут, з яким скинули мішок із запасним живленням до рації, не розкрився, і батареї перетворилися на купу мотлоху. А за кілька днів потому місцевий партизанський загін, зустрівши десантників і побачивши серед них двох німців, посадив усю групу під арешт і вимагав доказів, що вони дійсно радянські розвідники.

— Передасте зведення на Велику землю: «Партизани Гомельської

області відновили Радянську владу в 103 населених пунктах. Розгромили каральний загін...» Потім нехай усе це слово в слово передасть із Москви Радінформбюро. Не передасть — значить, ви німецькі шпигуни.

День, другий, третій сидять десантники під арештом. Через півтора тижні командир партизанів попередив:

— Дивіться мені! Не буде до обіду повідомлення — все...

І виразно поляскав по кобурі свого револьвера.

Тепер години побігли швидко одна за одною. Коробіцин з Кравченком уже й записку написали

Герой Радянського Союзу Федір Йосипович КРАВЧЕНКО.

про свої митарства й умовили вартового, щоб передав у розвідуправління, коли наші прожечуть німців.

Але цього разу усміхнулося щастя: перед обідом прибіг партизан.

— Є! Слово в слово! Групу випустили з-під арешту, і десантники рушили на місце призначення, ближче до залізничці. До станції Добруш прийшло вже не п'ятеро, а цілий загін: по дорозі приєднувалися партизани. Через кілька днів таємним голосуванням командиром загону був обраний Кравченко. Комісаром став Коробіцин.

За свої тридцять років Федя бачив більше, ніж іншому доводиться бачити за цілий вік. Його батько, Йосип Кравченко, разом із сім'єю до революції емігрував за кордон і опинився далеко від океаном, в Уругваї. Тут і виріс син, пішов працювати, вступив до комсомолу. І назавжди запам'ятав батькові слова: «В комсомол і в партію вступають один раз у житті й виходять тільки зі смертю. Від них нічого не беруть, а віддають їм усе...»

Уругвайський комсомолец Федя Кравченко (він став на той час радянським громадянином) воював за республіканську Іспанію, був нагороджений. А почалася Велика Вітчизняна війна — пішов на фронт.

Ось яку людину зустрів Балицький на чолі загону під Добрушем, коли залишився прикривати відхід Чернігівського з'єднання.

...Відвернути увагу від з'єднання — значить, діяти негайно. Уже в ніч на 24 серпня Балицький веде партизанів на залізницю.

(Далі буде).

Міжнародний фестиваль за мир відкрито

СТАМБУЛ. Тут почався міжнародний фестиваль за мир. Він організований національною студентською федерацією Туреччини. У програмі фестивалю народні танці й пісні, спектаклі любительських театрів, лекції і доповіді з проблем миру, культури, мистецтва. Особливістю нинішнього фестивалю є те, що він проходить під девізом боротьби за мир.

На фестиваль прибуло понад 600 представників з 11 країн, у тому числі з Радянського Союзу, Болгарії, Румунії, Угорщини, Італії, Франції.

Як уже повідомлялося в «Молодому комунарі», у фестивалі візьме участь і танцювальний колектив Кіровоградського педінституту.

ВETERАНИ ЛИШАЮТЬСЯ В СТРОЮ

У легендарних походах і тяжких боях з ворогом пройшла їх юність. Роки посріблили волосся, прорізали безліч зморшок на чолі. Та й сьогодні вони в

строю. Об'єднавшись у секцію при військово-науковому товаристві Кіровоградського гарнізону, старі більшовики ведуть велику виховну роботу серед молоді. Близько 300 лекцій, бесід провели вони за рік у школах і вузах, на підприємствах міста. Часто ветерани виступали перед комсомольцями при обміні квитків, перед призовниками. А зараз активно пропагують

Тези ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції».

Нещодавно члени секції старих більшовиків на своїх звітно-виборних зборах підбили підсумки проведеної роботи. Намітили ряд конкретних завдань. Головою бюро секції знову обрано М. Т. Степанова.

А. ЩЕРБА, член бюро секції.

Дрімотна тиша. Молоді дерева, рятуючись від спеки, опустили віття. Та спадає спека, надходить вечір — і все оживає. Дзвенять дітвора, чути веселі голоси. А згодом сповнюється гамором і будинок відпочинку, новий будинок-хресьєнь. Його зовсім недавно передали тваринникам колгоспу імені Суворова Бобринецького району майстри-будівельники.

Фото В. КОВПАКА.

У ГОСПІТАЛІ при медичному коледжі Дакки його доставили опівночі в тяжкому стані — обличчя і ліва половина тіла були облиті кислотою. Реєстратор записав: Мохаммад Шариф, вік 24 роки, професія — різнорабочий.

Прошло кілька днів. Стан хворого продовжував погіршуватись. Мохаммад Шариф осліп. Лікарі висловлюють побоювання, що його ліва рука так і залишиться нерухомою. Хіба медицина безсила допомогти хворому? Ні. Як свідчить газета «Пакистан обсервер», Мохаммада Шарифа просто

ко прислав йому трохи грошей. Незабаром Шариф повинен одержати шовфеські права, однак все трапилося по-іншому.

Недосвідчені сільські юнаки, вперше потрапивши до великого міста, легко

Трагедія Шарифа

не лікували. Ліки коштують дорого, а в молодого робітника немає грошей. В госпіталі навіть не пробували вяснити, якою кислотою був облитий потерпілий, адже за аналіз також треба платити.

Що ж трапилось з сином селянина, який з свого рідного села подався до великого міста шукати роботу?

Маленький клатик землі і вісім чоловік дітей. Жили завжди впроголодь. Коли ж з боку Бенгальської затоки налітав ураган і вода заливала поля — наступав голод. Ледь почавши ходити, діти допомагали батькові, але рису було дуже мало, і старші йшли до міста в пошуках шматка хліба. Прийшла черга і Шарифа. В місті він мив посуд у ресторані, працював вантажником на будові, був велорикшею. Життя в місті було тяжким, нерідко доводилося голодувати. Але Шариф мріяв вибитися з нестатків і хоч трохи допомогти своїй сім'ї. Він хотів стати шофером таксі, і заради цього недоїдав, відкладаючи кожен рупій. Щоб запластити за навчання, бать-

стають здобиччю карного світу. За опіку, яку виявляють новачкам міські бандити, доводиться платити. Якщо будеш заперечувати проти цього, не дадуть можливості одержати роботу, поб'ють.

Був такий «опікун» і в Шарифа, звали його Мофіз. Вимагаючи все більше й більше грошей, гангстер загрожував, що, коли Шариф спробує порвати з ним, йому загрожувє розправа. Видно, дуже тяжко доводилося Шарифу, якщо він вирішив відмахнутися від свого непростого «опікуна». І тоді негідник виконав свою загрозу: підстеріг увечері Шарифа і облив його кислотою. Поліція не змогла напасти на слід злочинця.

Розповідаючи цю сумну історію, «Пакистан обсервер» закликає своїх читачів допомогти врятувати Шарифа. Врятувати його, можливо, вдасться. Але хто допоможе тисячам інших пакистанських юнаків, які в пошуках роботи і хліба покидають рідні місця і прямують у місто?

Ю. ПАВЛИНОВ. (ТАРС).

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ.

ВСТУПНИЙ СОНЕТ

Воно прийшло до мене з оболонь, Облечених жагучими вітрами, І шерхлими, спекотними вустами Торкнулося моїх смаглявих скронь.

Торкнулося — і спалахнув огонь, Незнаний доти, лютий до нестями, І скрикнув я, і в розпачі долонь Втопив чоло погірдно-полум'яне.

Тридцять літ, не мовчи затято, А чи не годі нам жебракувати Отам, де ярмаркує суета, Впрязгаймося, як віслюки, в роботу, Допоки серце здатне до польоту, Допоки в над нами висота.

ПОДОРОЖНИЙ СОНЕТ

Над степом глухо плакали драти, Ридали ридма на мою утому, З далеких мандрів я вертав додому І повен був лункої самоти.

І думав я: коли б мені дійти В твій зелен-сад, що невідладний грому, То все, що з нами станеться потому, Мою печаль зуміє замогти.

Дійшов таки! Ще мить — і я незримо Струсну сею захмарені літа, Та що це, о найвннй пілігриме, Невже ж то мрія — витівка пуста? Не стало саду — вирубали сад, І я неквапно повернув назад.

СОНЕТ ХЕМІНГУЕЯ

Ернесто, все: ти звуглився дотла, Словна допив свою солону чару, Між голубі сніги Кіліманджаро Тебе сьогодні доля завела.

Ти заблукав. І піт з твоєї чола Мізерна плата на круту покару, Процай, життя, тобі я не до пари — Непотріб шлюпка, як нема весла.

Облишмо плитки гномикам під настрій, Той глум покійнику не заболить, Коли перо мовчить в руці у майстра — Його рушниця мусить говорити.

Облесники, не дорікайте всує — Сам бог мене сьогодні не врятує, Ти забував. І піт з твоєї чола Мізерна плата на круту покару, Процай, життя, тобі я не до пари — Непотріб шлюпка, як нема весла.

РІЗДВЯНИЙ СОНЕТ

Терпкий узвар в полумиску квітчастім, Та це кутя на покуті крута, Та каганці задума золота Біля Марії з синон необачним.

Чаклуй, бабусю, в полив'яні чаші Вмочий, малечо, жадібні вуста — Таке ж бо в нас трапляється нечасто, Хіба що в честь лобатого Христа, А втім, не він отут господарює — Біля куті, узвару, кануну, Він сам з кутка напружено пантрує, Чи піднесуть хоч децицію йому, Однак дарма! Мій дід, як Савлоф, З найдками справляється за двох.

ПОЛЕМІЧНИЙ СОНЕТ

Даремно ти, зухвалий суетлове, Настирливо нашиптуєш стократ, Що буцімто моя висока мова Не мова, а музейний експонат.

Якщо ж їй і судилося померти, То першим я помру, а не вона. О слово рідне! Щасна моя муко, Всежадібного серця ненасити, Не вірю я перевертням і крукам, А припаду — смаглявоочий син — До чистого, до твого джерела, І сила моя множитьсь мала!

ІНТИМНИЙ СОНЕТ

Прощай, самотності! Підхопила повинь, Розмила повинь суму сиву гать, Мій човен оркестровим шалом повен, Вітрила білі спрагло лопотять.

Воскреслу душу знову мрія гріє У снах оранжевих і наляу, А помисли мої — святі і грішні, Пливу до тебе, чуєш ти, пливу! В передчутті терпкої насолоди Чи палахтять уста твої тугі, Несуть мій човен балакучі води До золотих пустельних берегів, Що зберегли в глибокій таїні Автографи маленької ступні.

КОЗАЦЬКИЙ СОНЕТ

«Чи вам снаги забракло, тютхті, Чи, може, ви напудили від страху, Що наміри зневажили свої Дістатися невіленьницької Кафи? Чи гострі поцербилися шаблі, Чи порошу нема в порохівницях, Чи, може, спорозніли гаківниці На бусурманській, на чужій землі?»

Лукавив гетьман. Знав, чим допекти, Яріло сонце хижє і нестерпне, А вже корови маяли над степом, Шкуючи натомені гурти, Що привезуть з далекіи виправи Для себе — здобич, для України — славу.

СОНЕТ НА ЗАХИСТ ФУТБОЛА

Відчужені від сонячного сміху, Байдужи до міської метушні, Болільники, запеклі, ніби скіфи, Затято дискутують день при дні. Гучна їх мова, жести драматичні, В полоні славослов'я і хули, Вони кричать піднесено і звично Все про штрафні, про аути й голи.

Футбол їх ідол, їх жага нестерпна, Їх бог, що в дзвони до півночі б'є, Пробачмо віку витівку дотепну, Адже у ній зернятко глуду є. Бо краще вже м'ячу тріумфувати, Аніж мечу навзмах м'ячі стинати.

ФІНАЛЬНИЙ СОНЕТ

Ще зал принишк в напруженім мозчанні, П'ючи екстазу відшумілий мент, І слухачам в одвічній сподіванні Не встиг ще поклонитись диригент, Ще оркестрантам чулі пальці краля Мелодії стрімкий бурхливий вир, А в тиші, намагніченій до краю, Останній звук, останній сплеск завис.

Він був такий хисткий, необрешкний, Проте свідомий власної мети, Від музикантів зовсім незалежний, Залежний від своєї висоти. А зал, мов заворожений, мовчав, Побожно звук магичний дослухав.

ПЕРЕД 26-М ТУРОМ

Подаємо результати матчів 25-го туру чемпіонату країни з футболу серед команд другої підгрупи другої групи класу «А».

«Металіст» (Харків) — «Шинник» (Ярославль) — 4:0, СКА (Одеса) — «Труд» (Воронеж) — 1:0, «Дніпро» (Дніпропетровськ) — «Суднобудівник» (Миколаїв) — 3:1, «Карпати» (Львів) — СКА (Львів) — 0:0, «Молдова» (Кишинів) — «Сокіл» (Саратов) — 2:0, «Металург» (Запоріжжя) — «Волга» (Горький) — 0:0, СКА (Київ) — «Локомотив» (Калуга) — 1:1, «Авангард» (Жовті Води) — «Таврія» (Сімферополь) — 0:0, «Локомотив» (Вінниця) — «Металург» (Тула) — 1:1.

Як ми вже повідомляли, матч «Зірки» з калінінською «Волгою» закінчився з рахунком 2:0.

Турнірне становище команд перед 26-м туром, який відбудеться післязавтра, таке:

Table with 10 columns: Team, W, D, L, P, M, O. Lists teams like СКА (К), «Металург» (З), «Дніпро», «Карпати», СКА (Л) and their respective statistics.

Table with 10 columns: Team, W, D, L, P, M, O. Lists teams like «Зірка», «Локомотив» (В), «Труд», «Металург» (Т), «Металіст», «Молдова», СКА (О), «Сокіл», «Авангард», «Шинник», «Волга» (Г), «Локомотив» (К), «Суднобудівник», «Таврія», «Волга» (К) and their respective statistics.

ПОЛУДЕНЬ. Над стадіоном розпеченим колесом висить гаряче сонце. Спєка. Та для наших гостей, футболістів ліванської команди «Мазраа», воно не перешкода. Сонце Південно-Західної Азії набагато нещадніше.

Тренер команди Іон Богдан для футболістам настанови, знову і знову вимагає повторити той чи інший фінт, передачу м'яча. Вже другий рік румунський тренер працює з командою. Скоро закінчиться контракт, але він впевнений, що під його керівництвом футболісти пройшли добру школу. Свідомство тому — титул чемпіона Лівану, який «Мазраа» завоювала в цьому році, перемігши всі дев'ять команд першої ліги. Новий футбольний сезон, який розпочинається в жовтні, команда зустріне у всеозброєнні. Цьому допоможуть і ряд міжнародних зустрічей в нашій країні. Перша з них — у Кіровограді, потім у Сімферополі, Одесі, Херсоні.

Свою назву команда взяла від назви одного із районів Бейрута. Літочислення «Мазраа» веде з 1939 року. За цей час вона п'ять разів виграла кубок столиці і тричі — кубок країни. Ця команда не професійна. Всі її гравці навчаються або працюють. Капітан команди Робер Шхаді працює в ліванській авіакомпанії, воротар Абдель Кадер-кер — працівник державної тютюнової фабрики, а захисник Фарук Галі — робітник фабрики металевих виробів. У вільний від роботи і

занять час, а така можливість буває лише у вихідний, футболісти збираються на стадіоні клубу «Мазраа». До речі, це єдина бейрутська команда, яка має свій стадіон. Іншим доводиться за плату орендувати місце для тренувань та ігор.

Багато гравців «Мазраа» після закінчення чемпіонату одержали запрошення перейти в збірну Лівану. Спокуса була велика. Але ж тоді відпаде можливість в Радянській Союзі, про який так багато чули і який так хотілося побачити. І футболісти відмовились від запрошення.

Разом з футболістами прибув у нашу країну і президент товариства Лівано-Радянської дружби Ніколас Маждалані. Він щирий друг команди. Президент товариства бере також діяльну участь в роботі національного підготовчого комітету до Всесвітнього фестивалю мо-

ГОСТІ З-ЗА МОРЯ

лоді. Ніколас Маждалані люб'язно запропонував газеті фотографію «Мазраа», зроблену після завоювання командою титула чемпіона своєї країни.

В. ГЛЮЦЬКИЙ. ВІД РЕДАКЦІЇ. Вчора, коли вже друкувався цей номер газети, кіровоградська «Зірка» зустрілася з «Мазраа». Результат матчу повідомимо в наступному номері.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 13 серпня. Перша програма. 16.45 — «ТЕК-67». (К). 17.15 — «Музичний кіоск». (М). 17.45 — Казка Л. Гарфельда «П'ять на п'ять». Спектакль Севастопольського драматичного театру імені А. Луначарського. (К). 19.00 — «Телегачок». (К). 19.20 — «Для вас і про вас». Концерт. присвячений Дню будівельника. (К). 20.00 — Теленовіни. (М). 20.30 — Тиждень Таджикиської РСР у Москві. «На вогні». (М). 22.00 — Недільна розважальна програма з Берліна. (К).

ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК

НЕДІЛЯ, 13 серпня. 14.35 — До 50-річчя Радянської влади. «Від лютого до Жовтня». (Ленінград). 14.50 — Альманах «Поєзія». (М). 15.35 — Сьогодні — День будівельника. «Твоїми руками, народ». (М). 16.15 — Концерт вокально-танцювального ансамблю будівельників «Веселія». (Кишинів). 16.45 — «Пеленгатор». (М). 17.15 — «Музичний кіоск». (М). 17.45 — Ю. Олеша. «Заздрість». Телевізійний спектакль. (Ленінград). 20.00 — Телевізійні новини. (М). 20.30 — Тиждень Таджикиської РСР у Москві. «На вогні». (М). 21.45 — Кіножурнал «Новини дня». (М). 22.00 — Недільна розважальна програма з Берліна.

ПОКАЗУЄ МІКОЛАЇВ

НЕДІЛЯ, 13 серпня. 19.30 — Концерт для дітей. 11.00 — Кінопрограма. 14.35 — 22.00 Передачі з Москви (днів, недільну програму Дніпропетровської студії).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІТРОРОК, 15 серпня. Перша програма. 11.00 — Телефільм та художній фільм «У смерті своє обличчя». (Кіровоград). 16.55 — Для дітей. Кінозбіринок «На

карнавалі». (Кіровоград). 18.00 — Телевісті. (К). 18.20 — «Подвиг». Телефільм. (М). 20.45 — Телефільм та художній фільм «У смерті своє обличчя». (Кіровоград). 22.25 — «Композитор М. Мусоргський». З циклу «Подорож у світ музики».

Друга програма. 11.00 — Для школярів. «На приз «Шкіряний м'яч». Репортаж про футбольний матч. (Ростов-на-Дону). 12.00 — «Тобі, юність!». (Ленінград). 12.30 — Літопис півніку. «Рік 1917-й». Телевізійний багатосерійний документальний фільм. (М). 16.50 — «Народні майстри прикладного мистецтва». «Живуть в Росії майстри». (М). 17.20 — «Спортландія». Мультифільм. (К). 17.40 — До 50-річчя Великої Жовтня. На допомогу вивчаючим марксизм-ленінізм. «Духовна культура соціалізму і комуністичне виховання трудящих». (К). 22.20 — Спектакль. (Дніпропетровськ).

Друга програма. 17.45 — Ю. Олеша. «Заздрість». Телевізійний спектакль. (Ленінград).

ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК

НЕДІЛЯ, 13 серпня. 14.35 — До 50-річчя Радянської влади. «Від лютого до Жовтня». (Ленінград). 14.50 — Альманах «Поєзія». (М). 15.35 — Сьогодні — День будівельника. «Твоїми руками, народ». (М). 16.15 — Концерт вокально-танцювального ансамблю будівельників «Веселія». (Кишинів). 16.45 — «Пеленгатор». (М). 17.15 — «Музичний кіоск». (М). 17.45 — Ю. Олеша. «Заздрість». Телевізійний спектакль. (Ленінград). 20.00 — Телевізійні новини. (М). 20.30 — Тиждень Таджикиської РСР у Москві. «На вогні». (М). 21.45 — Кіножурнал «Новини дня». (М). 22.00 — Недільна розважальна програма з Берліна.

ПОКАЗУЄ МІКОЛАЇВ

ВІТРОРОК, 15 серпня. 10.30 — Документальний фільм. 11.00 — Художній фільм «Сказання про одного воїна». 17.00 — Передачі з Одеси. 17.35 — Актуальний екран. 18.00 — Телевізійні вісті. (К). 18.20 — Телевізійні альманахи «Подвиг». (М). 19.00 — Тиждень Латвійської РСР у Москві. (М). 22.20 — Художній фільм «Сказання про одного воїна».

ВІТРОРОК, 15 серпня. 17.10 — Фільм для дітей. 17.35 — Дніпровські новини. 17.50 — Передача «Добрий друг». 18.00 — Телевізійні вісті. (К). 18.20 — Телевізійні альманахи «Подвиг». (М). 19.00 — Тиждень Латвійської РСР у Москві. (М). 22.20 — Спектакль.

ПОКАЗУЄ МІКОЛАЇВ

НЕДІЛЯ, 13 серпня. 19.30 — Концерт для дітей. 11.00 — Кінопрограма. 14.35 — 22.00 Передачі з Москви (днів, недільну програму Дніпропетровської студії).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІТРОРОК, 15 серпня. 10.30 — Документальний фільм. 11.00 — Художній фільм «Сказання про одного воїна». 17.00 — Передачі з Одеси. 17.35 — Актуальний екран. 18.00 — Телевізійні вісті. (К). 18.20 — Телевізійні альманахи «Подвиг». (М). 19.00 — Тиждень Латвійської РСР у Москві. (М). 22.20 — Художній фільм «Сказання про одного воїна».

ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК

ВІТРОРОК, 15 серпня. 10.30 — Документальний фільм. 11.00 — Художній фільм «Сказання про одного воїна». 17.00 — Передачі з Одеси. 17.35 — Актуальний екран. 18.00 — Телевізійні вісті. (К). 18.20 — Телевізійні альманахи «Подвиг». (М). 19.00 — Тиждень Латвійської РСР у Москві. (М). 22.20 — Художній фільм «Сказання про одного воїна».

ПОКАЗУЄ МІКОЛАЇВ

ВІТРОРОК, 15 серпня. 10.30 — Документальний фільм. 11.00 — Художній фільм «Сказання про одного воїна». 17.00 — Передачі з Одеси. 17.35 — Актуальний екран. 18.00 — Телевізійні вісті. (К). 18.20 — Телевізійні альманахи «Подвиг». (М). 19.00 — Тиждень Латвійської РСР у Москві. (М). 22.20 — Художній фільм «Сказання про одного воїна».

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІТРОРОК, 15 серпня. 10.30 — Документальний фільм. 11.00 — Художній фільм «Сказання про одного воїна». 17.00 — Передачі з Одеси. 17.35 — Актуальний екран. 18.00 — Телевізійні вісті. (К). 18.20 — Телевізійні альманахи «Подвиг». (М). 19.00 — Тиждень Латвійської РСР у Москві. (М). 22.20 — Художній фільм «Сказання про одного воїна».

Наша адреса і телефони. м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.

СОНЕТИ ТРИДЦЯТОГО ЛІТА